

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

hver Bedrift, som beskæftiger Arbejdere, eller som anvender mekanisk Drivkraft paa over 1 HK; undtaget fra den norske Lovs Omraade er dog Landbrug, Fiskeri, Søfart, Luftfart, Stats- og Kommunalforvaltning samt huslig Medhjælp hos private.

Flere af de Erhvervsomraader, der ikke falder ind under Fabrikloven, frembyder betydelig Ulykkesfare, f. Eks. Bygge- og Anlægsvirksomhed. Jeg skal fra Bilag 36 i Betænkningen af 1938 nævne nogle Tal, der angiver den gennemsnitlige aarlige Udgift, som Ulykkesforsikringsselskaberne har haft pr. Helaarsarbejder i Anledning af indtruffet Ulykkestilfælde i Perioden 1. Januar 1928 til 30. September 1933. Den største Udgift er ved Opføring af Dampskorstene: 991 Kr. 64 Øre, den næststørste ved Nedbrydning af Bygning: 225 Kr. 63 Øre, og den trediestørste ved Spaan-, Straa- og Paptækning: 74 Kr. 80 Øre, medens Gennemsnitsudgiften for Industrien tilsammen kun er 9 Kr. 20 Øre aarlig pr. Helaarsarbejder. Alle disse Grupper er uden for Fabriklovgivningen. Men ogsaa særlige Sundhedsfarer er forbundet med mange af de Erhvervsomraader, der er uden for Fabrikloven. Jeg skal eksempelvis nævne Chaufførernes Gengasforgiftning under Krigen, Maleres og Mureres Hudlidelser og Maskinskrivers Skrivekrampe.

Vor medmenneskelige Interesse i Forbindelse med den Kendsgerning, at Arbejdskraften er et af vort Lands bedste Aktiver, som vi bør vogte vel, forpligter Lovgivningsmagten til at virke til, at der bliver truffet forebyggende Foranstaltninger i videst muligt Omfang til Værn for Arbejdskraften. Jeg skal derfor tillade mig at forespørge den højtærede Arbejds- og Socialminister, hvornaar vi kan vente et nyt Arbejderbeskyttelseslovsforslag forelagt.

Peder Jakobsen: Uden at forklejne den højtærede Trafikministers Indsigt vil jeg gerne gøre opmærksom paa en lille Ø i Lillebælt, der hedder Brandsø. Den bebos af 40—50 Mennesker, og Øen har daglig Postforbindelse til Assens. Det havde den ogsaa før Krigen, men dengang var der samtidig to Gange om Maanedens Ekstrature til Assens, saa Øens Beboere kunde komme ind og handle eller forrette de Ærinder, de nu ellers havde i Byen. Det kunde de gøre dengang, fordi Staten gav Tilskud til disse Ekstrature. Der er jo ikke saa mange Mennesker paa Øen, at de selv magter at betale det. Under Krigen holdt disse Ekstrature op, fordi Olie tilførslerne

var saa minimale, at det ikke kunde lade sig gøre.

Nu har Beboerne sendt Andragende til Post- og Telegrafvæsenet om at faa genindført disse to Ekstrature om Maanedens, men faaet Afslag. Forleden henvendte man sig til Trafikministeriet med det samme Andragende, men fik ogsaa der Afslag, idet man henviste til, at man, naar Rutens økonomiske Forhold tillader det, vil genindlægge de private Ture. Det vil altsaa sige, at man stadig forlanger, at Øens Beboere, naar de skal til Assens for at handle, til Konsultation hos Lægen eller til Tandbehandling, skal overnatte i Byen, idet de først kan komme hjem med Postbaaden den næste Dag. De økonomiske Forhold tillader nemlig ikke Genindførelsen af disse Ture, før Staten giver sit Tilskud dertil. Hvem der skal give Tilskuddet, om det er Post- og Telegrafvæsenet eller Trafikministeriet, ved jeg ikke, men jeg synes, det er et rimeligt Forlangende af den lille Ø's Beboere, at de mindst to Gange om Maanedens skal kunne komme ud og hjem paa samme Dag, naar vi tænker paa de trafikale Forbindelseslinier, vi andre har til vor Raadighed. De har Manden, der vil sejle, men mangler blot Statens Tilsagn om Støtte til denne Forbindelse, og jeg haaber, at den højtærede Trafikminister ikke er saa haardhjertet, at han ikke kan se det rimelige i dette Forlangende, og henstiller, at det tages under hurtig og velvillig Behandling.

Det kunde jo ogsaa tænkes, at der ud over vort lille Ørige var andre Mennesker, der havde lignende rimelige Krav, som de venter at faa opfyldt.

Jeg vil saa gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister angaaende den i Fjor i November Maaned under Landbrugsministeriet oprettede Frøpulje. Frøpuljen fremkom jo paa den Maade, at man ved Eksport til valutasvage Lande skar Toppen af Prisen. Det er der ikke saa meget at sige til, men det betænkelige ved Situationen er, at man samtidig bruger Pengene til Billiggørelse af importerede Varer, Varer, som vel i næsten ingen Tilfælde havner hos den Landmand, der har produceret Frøet. Det er sikkert en Fremgangsmaade, som ikke er praktiseret paa andre Omraader. Man har ogsaa haft en Sukkerpulje, men der gik Pengene i sin Tid til at udligne Prisen med, da den var nedadgaende. Der sælges vel ogsaa andre Landbrugsvarer til Lande, som giver en forholdsvis stor Pris for dem, men der tager man dog ikke Toppen af Prisen for at udligne Importprisen. Vel ved jeg, at Frøavl er mere svin-